

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства та
природокористування
Рада молодих вчених НУВГП

**Міжнародна науково-практична конференція молодих
науковців, аспірантів і здобувачів вищої освіти**

**«ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ
РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ НАУКИ»**

ЗБІРНИК ТЕЗ
10 травня 2019 року

Рівне 2019

Проблеми та перспективи розвитку сучасної науки : збірник тез доповідей Міжнародної науково-практичної конференції молодих науковців, аспірантів і здобувачів вищої освіти, м. Рівне, 10 травня 2019 року. [Електронне видання]. Рівне : НУВГП, 2019. 427 с.

Редакційна колегія

Мошинський В.С., д.с.-г.н., професор, ректор Національного університету водного господарства та природокористування (НУВГП); **Савіна Н.Б.**, д.е.н., професор, проректор з наукової роботи та міжнародних зв'язків НУВГП; **Осадча О.О.**, д.е.н., доцент, голова Ради молодих вчених НУВГП; **Кращенко Ю.П.**, к.п.н., доцент, голова Ради молодих учених при Міністерстві освіти і науки України; **Дем'янюк Р.**, к.е.н., доцент факультету економіки та права Університету природничих та гуманістичних наук у м. Сельдце; **Кістер А.**, к.е.н., відповідальна за міжнародну співпрацю кафедри обліку Університету Марії Кюрі-Склодовської; **Зборіна І.М.**, к.е.н., доцент, декан факультету економіки Поліського державного університету; **Зазерская В.В.**, к.е.н., доцент, завідувач кафедри менеджменту Брестського державного технічного університету; **Куницький С.О.**, к.т.н.; **Василець С.В.**, д.т.н., професор кафедри автоматизації, електротехнічних та комп'ютерно-інтегрованих технологій.

*Рекомендовано Вченою радою Національного університету водного господарства та природокористування.
Протокол № 5 від 14 червня 2019 р.*

ISBN 978-966-327-434-8

© Національний університет
водного господарства та
природокористування, 2019

Корнієнко Т. О., к.е.н., доцент кафедри фінансів, обліку та економічної безпеки
Черниш Л. В., здобувач вищої освіти
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
м. Умань, Україна

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ

На сьогоднішній день в Україні відбувається процес становлення юридичної освіти як системи стандартів змісту та методики викладання юридичних наук.

Реформування юридичної освіти в Україні є однією з передумов сталості реформи не лише у сфері правосуддя, а й у державному вимірі, де правнича професія є професією з підвищеною суспільною довірою, яка потребує належної підготовки студентів, формування у студентів якісних знань, цінностей та розвинутих практичних навичок.

До головних недоліків формування вищої юридичної освіти відносяться такі структурні елементи як:

- організація та управління (надмірно велика кількість вищих навчальних закладів, які здійснюють підготовку юристів);
- матеріально-фінансове забезпечення (відсутність матеріального забезпечення для видання наукової літератури та відсутність ефективного фінансування кафедр та інститутів);

Потрібно враховувати, що правова система та юридична діяльність не тільки базується на принципах верховенства права у поєднанні із праворозумінням.

Для юридичної діяльності необхідно постійно розвиватися, тому що дана сфера займає значне місце у системі права в Україні, а також є одним із предметів які регулюють соціальні відносини, унормовують життя соціуму, а також є головним орієнтиром поведінки людини.

Спираючись на світовий досвід можна сформулювати такі вимоги, які постають перед юридичною освітою в університетах України:

- формування сучасної розвинутої особистості, яка буде якісно професійно підготовлена;
- різкий розвиток в навчальних програмах ІТ-технологій, а також інноваційних методів викладання;
- значне підвищення рівнів культури для правників, професійна відповідальність [1, с. 138].

На сучасному етапі важливого значення набувають проблеми вдосконалення правової практики, а також виявлення найефективніших методів реалізації.

Основними методами вдосконалення юридичної наукової діяльності є:

- інтеграція, взаємна перевірка правдивості отриманої інформації на міждисциплінарному рівні, що спрямоване на створення цілісності правової сфери світу;

- прагматичність наукових досліджень та вивчення комплексних актуальних соціально-правових проблем;

- пріоритетний розвиток фундаментальних юридичних дисциплін;

Розвиток критичності наукових досліджень, які виявляють позитивні моменти в соціальному і правовому розвитку та визначають негативні сторони, що потребують виявлення вченими певної громадянської сміливості, а також забезпечення їх соціальної захищеності, підвищення відповідальності за істинність і обґрунтованість результатів досліджень, гарантування об'єктивності їх оцінки.

Щоб вирішити ці завдання, потрібно змінити форми організації юридичної науки, а також підготовку юридичних кадрів, потрібно стимулювати працю вчених їх технічним і фінансовим забезпеченням [2, с. 26].

Сучасні методології дають можливість юриспруденції перейти від вивчення об'єктів, тобто права і держави до досягнення цього об'єкта в деяких змінах. Адже не випадковим є те значення поняття методології як науки про методи, де помітними стають інструментальні бачення, призначення яких належить до функціональних особливостей методологічного інструментарію. Можна вважати, що відбувається становлення такої методології юриспруденції, де для досягнення рівня сучасного правового та державного життя відбувся перехід до відповідних конструктів змісту методології юриспруденції, визначення її рівнів, напрямків і сфер використання.

У цілому йде процес затвердження нових методів юридичних наук, як стійкої дослідної бази та забезпечення певними науковими досягненнями. Тому обмеження методології юриспруденції сферою філософії права або загальнотеоретичної юриспруденції не може бути прийнятним [3, с. 210].

На жаль, на даний час юридична наука не завжди орієнтується на потреби суб'єктів правової діяльності, адже їх не задовольнить термін який використовується «комплексна галузь права», виходячи з цього, необхідно зрозуміти саму правову систему спірних відносин, яка взагалі не може бути комплексною та призведе до порушень прав фізичних та юридичних осіб на судовому захисті порушених прав.

Якщо брати до уваги адміністративне право, то всі спроби удосконалити його будуть невдалими, адже воно й досі здійснюється на базі радянської системи адміністративного права, де система була сформована на засадах тоталітарної держави. Тому необхідно виділити такі поняття в адміністративному праві як: загальне та особливе адміністративне право. До загального відносяться усі норми і принципи, які діють у сферах публічної адміністрації. А от особливе адміністративне право будується на виконанні обов'язків та функцій публічної адміністрації [4, с. 36].

Введення інновацій у правову і державну сфери може виступати як різновид соціальних інновацій, які зумовлені певними складнощами у впровадженні, а також можуть імітувати необхідні зміни без фактичної

реалізації. У цьому сенсі велике значення набувають розробки інноваційності як успішного впровадження нових правових і державних ідей у соціальне життя [5, с.10]. Тут методи юриспруденції виступають як ресурс, який забезпечує просування новацій у правовій системі та державі, а також посприяє позитивному відношенню до даної інновації.

Отже, підсумовуючи все вище сказане, можна дійти висновку, що на сьогоднішній день українська громадськість потребує демократичної держави, в якій будуть забезпечуватися права і свободи громадян.

А от від того як розвиваються теорії держави і права, а також методи і методологічні теорії, залежатиме і рівень розвитку самої юриспруденції. А також дана дисципліна відповідає за стан справ у юридичних науках.

Для теоретичних знань повинен відбуватися швидкий розвиток, тоді краще розвиватимуться інші юридичні дисципліни, які будуть відповідати потребам практики.

Література:

1. Оборотов Ю. М., Завальнюк В. В., Дудченко В. В. Актуальні грані загальнотеоретичної юриспруденції : монографія. Одеса : Фенікс, 2012. 492 с.
2. Кельман М. С. Методологія сучасного правознавства: становлення та основні напрями розвитку. Київ, 2013. 35 с.
3. Крестовська Н. М., Матвеева Л. Г. Теорія держави і права. *Елементарний курс*. 2-ге видання. Харків : ТОВ «Одісей», 2008. 432 с.
4. Максимов С. Права людини і універсальність і культурна раціональність. *Право України*. 2010. № 2. С. 36–43.
5. Тацій В. Українська держава і право на початку ХХІ ст. *Право України*. 2010. № 1. С. 6–15.

Міщук І. В., к.ю.н., доцент кафедри конституційного права та галузевих дисциплін,

Жмаченко Ю. Ю., здобувач вищої освіти першого рівня групи ПР-21
Національний університет водного господарства та природокористування
м. Рівне, Україна

ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЯ ПРОЯВАМ НАСИЛЬСТВА У СІМ'Ї ЗА ДОПОМОГОЮ ЗАСОБІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Актуальність дослідження полягає у тому, що проблема насильства у сім'ї потребує негайного розгляду та створення заходів, становлення системи запобіжних заходів, а також заходів реабілітації для жертв домашнього насильства, захисту дітей від насильства у сім'ї. В останні роки проблема насильства над жінкою та дитиною в сім'ї все більше привертає увагу фахівців. Практика останніх років доводить концептуальне осмислення цього питання на державному рівні. Свідченням цього є і прийняття законодавчої бази, і створення кризових центрів роботи з тими, хто потерпає від насильства в родині [1, с. 95].

Згідно із Законом України «Про попередження насильства в сім'ї» насильство в сім'ї — це будь-які умисні дії фізичного, сексуального, психологічного чи економічного спрямування одного члена сім'ї по відношенню до іншого члена сім'ї, якщо ці дії порушують конституційні права і свободи члена сім'ї як людини та громадянина і наносять йому моральну шкоду, шкоду його фізичному чи психічному здоров'ю [2].

Виділяють такі ознаки насильства в родині як:

- 1) особами, що страждають від сімейного насильства, можуть бути виключно члени сім'ї;
- 2) діяння кривдника повинне мати протиправний характер;
- 3) діяння призводить до порушення прав члена сім'ї як людини і громадянина;
- 4) кривдник вчиняє шкоду у формі умислу.

Закон розрізняє чотири види домашнього насильства: Фізичне насильство в сім'ї — це навмисне нанесення побоїв, тілесних ушкоджень одного члена сім'ї іншим, яке може призвести чи призвело до порушення нормального стану фізичного чи психічного здоров'я. Сексуальне насильство в сім'ї — це примушування до небажаних статевих стосунків у родині, а також сексуальні дії щодо неповнолітнього члена сім'ї. Психологічне насильство в сім'ї — це насильство, пов'язане з тиском одного члена сім'ї на психіку іншого через навмисні словесні образи або погрози, переслідування, залякування, які доводять постраждалого до стану емоційної невпевненості, втрати здатності захистити себе і можуть заподіяти або заподіяли шкоду психічному здоров'ю.

Економічне насильство в сім'ї — це навмисні дії одного члена сім'ї щодо іншого, спрямовані на те, щоб позбавити постраждалого житла, їжі, одягу та іншого майна чи коштів, на які він має законне право [3, с. 336].